

à Geert van den Dungen

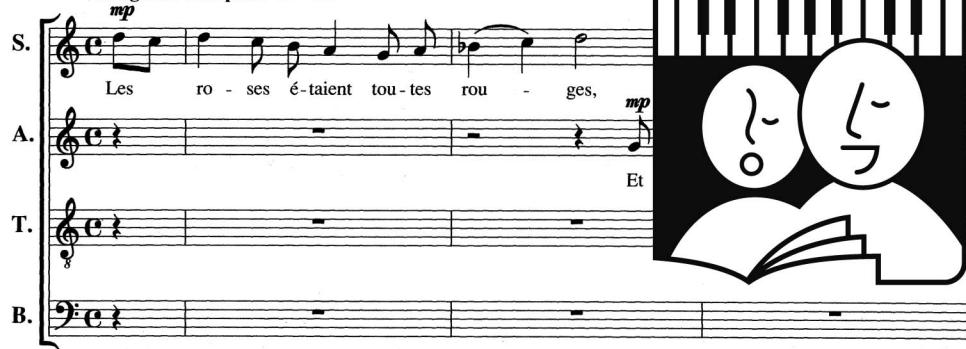
Spleen

(uit: Aquarelles *)

Tekst: Paul Verlaine

Allegretto tranquillo $\text{d} = 92$

Muziek: Albert de Klerk

Les ro - ses é-tai - ent tou - tes rou - ges,
Et

a tempo

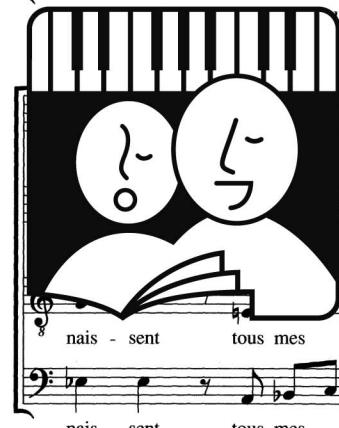
sostenuto

Re - nais - sent, re -
noirs.

Chè - re, pour peu que tu bou - ges. Re - nais - sent, re -

poco con moto $\text{d} = 72$

dés - es - poirs.
dés - es - poirs.
nais - sent tous mes dés - es - poirs. Le ciel é - tait trop bleu, trop

tran -
pp

La mer trop ver - te, la mer trop ver - te
ten - dre, La mer trop ver - te, la mer

- quillo *a tempo* $\text{d} = 76$
Je crains tou - jours, ce
rit. Je crains tou - jours, ce
l'air trop doux. Je crains tou - jours, ce
l'air trop doux. Je crains tou - jours, ce
l'air trop doux. Je crains tou - jours, ce

quel-que fui - te a - tro - ce de vous.
quel-que fui - te a - tro - ce de vous.
quel-que fui - te a - tro - ce de vous.
quel-que fui - te a - tro - ce de vous.
quel-que fui - te a - tro - ce de vous.
quel-que fui - te a - tro - ce de vous.

poco ritenuto

Du houx a la feuil - le ver - nie
Du houx a la feuil - le ver - nie

poco accell. *f con espressione*

- Et de la cam - pag - ne
lui - sant buis je suis las, Et de la cam - pag - ne
buis je suis las, Et de la cam - pag - ne
buis je suis las,

allargando *slentando*

de tout, fors de vous, hé - las!
de tout, fors de vous, hé - las!
in - fi - nie de tout, fors de vous, hé - las!

Paul Verlaine - Aquarelles

Verlaine schreef deze serie gedichten, *Aquarelles*, tijdens zijn eerste bezoek aan Londen, in 1873. *Aquarelles* maakt deel uit van de dichtbundel *Romances sans Paroles*, uitgegeven in maart 1874 toen hij in Brussel een gevangenisstraf uitzat voor de aanslag die hij gepleegd had.

De *Aquarelles* zijn deels geïnspireerd door zijn vrouw, die hij kort tevoren de Londense ambiance.

In *Green* ziet hij zichzelf rouwmoedig terugkeren bij zijn Mathilde. In *Spleen* beschrijft hij het heimwee naar het verloren paradijs, *he Streets* is ontstaan in de Hibernia Store, midden in Londen. Hij zag er ong van de Fransen een typisch Engelse dans.

Spleen

De rozen waren vuurrood,
En de klimop was gitzwart.

Liefste, bij je minste beweging
Komt al mijn wanhoop weer boven

De hemel was te blauw, te teder,
De zee te groen en de lucht te zacht

Voordurend ben ik bang, - wat is afwachten toch
vreselijk!
Voor een wrede vlucht van jou.

De hulst met zijn glimmend blad
En de glanzende buksboom ben ik beu

En ook het eindeloze platteland
En alles, behalve jou, helaas!

Laten we de horlepijp dansen!

Ik hield vooral van haar mooie ogen,
Helder als de sterren aan de hemel,
Ik hield van haar ondeugende ogen.

Laten we de horlepijp dansen!

Werkelijk, zij had een manier van doen
Die een arme aanbidder tot wanhoop bracht,
Wat was zij daarbij toch charmant!

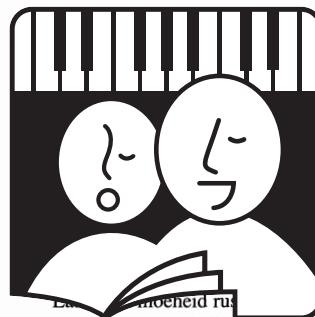
Laten we de horlepijp dansen!

Maar wat ik nog liever had
Was een zoen van haar mooie mond,
Sinds ze dood is in mijn hart.

Laten we de horlepijp dansen!

Ik herinner me, ik herinner me
Uren en gesprekken,
En dat is mijn liefste bezit.

Laten we de horlepijp dansen!

en, bladeren en takken,
ou alleen,
handen,
e mooie ogen gevallig zijn

Lieve moeders, wat van de dauw
die aanvoelt op mijn voorhoofd.
Lieve moeders, aan je voeten
En dromen van de lieve momenten die haar zullen genezen.

Laat mij mijn hoofd, waarin je laatste omhelzingen
Nog naklinken, vlijen tegen je boezem,
Laat dat hoofd tot rust komen na die weldadige storm,
En laat mij wat slapen, nu jij ook rust vindt.